

Готичні смереки над банями буків...

Ліна Костенко

Готичні смереки над банями буків,
гаркаві громи над країною крон.
Ночей чорнокнижжя читаю по буквах,
і сплю, прочитавши собі Оріон.

А вранці повстану. Обуренням серця,
веселим азартом очей і ума.
На вікнах розсиплеться сонячне скерцо
і рух засміється над скрипом гальма.

Обридли відьомські шабаші фікцій
і ця конфіскація душ під гармонь.
І хочеться часом в двадцятому віці
забитись в печеру і няньчить вогонь.

Свободи предтеча — розхристана втеча
з мурованих дум у мандруючий дим.
Дзвенить ручаїв стрімголова малеча
блакитною кров'ю камінних глибин.

Світанки мої у смарагдовій ворсі
над кумканням всіх ропухатих дрібниць —
готика самотності, готика суворості,
рубінові розсипища суніць...

Отут я стою під замисленим небом
на чорних вітрах світових веремій,
і в сутичці вічній святого з ганебним
світлішає розум зацькований мій.

Болять дисонанси. Сумують симфонії.
Пручаються ноти в розпечений залп.
Будую мовчання, як зал філармонії.
Колонний безсонний смерековий зал.